

Lugu Kapist

Majas oli vaikne. Kuu paistis aknast sisse ja kogu pere magas. Korraga kostis riidekapist veidrat norinat. See imelik hääl äratas ema. Ta puges voodist välja ning avas kapi ukse. Ja siis ta kiljatas!

Kapis istus suur koer. Norina asemel kostis nüüd selgesti urin. Alguses karjus naine niisama ehmatuses, siis hüüdis appi jumalat ja isandat ning lõpuks oma meest Oskarit. Toibunud esimesest ehmatuses, hakkas ta uuesti kriiskama: „ Kaspar, tule kohe siia!“ . Kaspar oli 10-aastane kuulekas poiss. Ta läks joostes, sest arvas, et ema on näppu lõiganud või varba ära lõõnud. Seda ei osanud ta aga arvata, et ema on avastanud oma poja kõige suurema saladuse. Ema teadis täpselt, et sellist koerust võis teha vaid Kaspar. Koera võtta ei lubanud Kasparil ei ema ega isa. Nad olid öelnud, et peni on linnakorteris ainult risti ja põiki ees. Sellepärast paigutaski poiss koera riidekappi. Ta oli ostnud omale vahva koera kommiraha eest. Enam ei saanud ta taskuraha, aga koera võis ta alles jätta. Kutsu sai nimeks Kapi, sest sealt oli ema ta leidnud.

Kaspar oli oma ulakusega rahul, sest karvane sõber oli parem kui mitu pakki kommi. Pealegi oli ta tavaliselt sõnakuulelik. Sellepärast see erand nii kergelt andestatigi. Poiss oli enda arvates vanematega arvestanud, kui koera võttis - koer polnud ju kellelgi ees. Kui Kaspar sai loa voodisse tagasi minna, siis hakkas ta oma mõtetes arutlema, et ükski koer ei saa olla risti ja põiki ees, sest koerad pole plussmärgikujulised. Oma plussid ja miinused on aga igal asjal. Nüüd niutsus koer esikus ukse juures. Ta tahtis välja ja mitte ainult kapist, vaid õue...

Kaspar pidi vastu tahtmist tõusma. Korraks mõtles ta koguni, et äkki vanemad olid öelnud, et koer ei ole mitte risti ja põiki, vaid et temaga on üks rist ja viletsus.

Ta otsustas edaspidi vanemate sõna kuulata. Jopet seljast võttes oleks ta peaaegu esikukappi tukastama jäänud. Kuidas siis küll vaene ema oleks ehmunud, kui kapist jälle norskamist oleks kuulnud.